Et Liv?

Jeg kørte en Eftermiddag ved Midsommertid hjem fra et Sygebesøg. Det var blikstille. Luftlaget laa rigtig og dovnede og lod sig bage af Solstraalerne, saa det var slet ikke saa let at faa Vejret. Jeg døsede hen i min magelige Doktorstol. Bums! en Sten for et af Hjulene; saa vaagnede jeg. Vi nærmede os netop et lille net udseende Hus. Udenfor stod en lille brunøjet Tingest af en Pige og bed af en Humpel Brød, som hun holdt med højre Haand, medens hun med venstre skød en Barnevogn, der mellem nogle Pjalter gemte en snavset Unge, frem og tilbage. Af og til hoppede hun, lo og raabte til Barnet, naar dette formodenlig fandt, at der trængtes til lidt Afveksling for at gøre Tilværelsen udholdelig. Jeg lod Vognen standse og saa opmærksomt paa Pigebarnet, der vedblev at gumle paa sin Brødskorpe.

»Er du ikke Kristen Nielsens Kristine?« spurgte jeg.

»Jov.«

Men hvad er saa det for et lille Barn, du har i Vognen?

»Det er min Søster.«

»Din Moder døde jo for halvandet Aar siden.«

»Ja, men hende, jeg nu har, hun er min Stedmoder.«

»Ja saa, Farvel Kristine!«

Jeg lod Kusken køre til. Den afdødes Billede stod tydeligt for mig. Jeg havde mange Gange som Læge været i Kristen Nielsens Hus og var bleven godt kendt med hans afdøde Kones Livsforhold. Træk for Træk kom de frem for mig.

Hun hed Marie og var ældste Datter af en lille Husmand med mange Børn, der var fulgt hurtig oven paa hverandre. Saa snart Marie kunde nogenlunde magte at skubbe Barnevognen, var hun bleven anbragt der og holdt trofast ud fra sit 6te til sit 14de Aar. De faa Skoledage, indskrænkede til det mindst mulige paa Grund af den lange Skolevej og den store Børneflok, afgav en kærkommen Afveksling i hendes ensformige Liv. Hun havde en — om end uforstaaet — Følelse af selv at leve, naar hun i Skoletimerne lyttede til Lærernes Fortælling eller i Frikvartererne kunde lege